

Julián Plaza: Danzarin, Horatio Cuccaro: Silueta porteña, Pedro Laurenz: Milonga de mis amores, Astor Piazzolla: Libertango – Oblivion – Otoño porteño Aranžmá Jakub Janský Petr Grau – flétna, Jakub Janský – housle, Jaroslav Novák – kytara, Ladislav Horák – akordeon, Petr Dvorský – kontrabas Nahráno v březnu 2009 v kostele sv. Vavřince v Praze, hudební režie Jiří Doubek, zvuková režie Karel Soukeník. Celkový čas 50:05

✎ Petar Zapletal

„Tango vzniklo koncem 19. století...“, píše Hana Kloubová v poučeném a obsažném textu bookpoda k tomuto kompaktnímu disku. „... appeared in Europe and in the United States about 1910...“, tvrdí na str. 539 Collinsova Encyclopaedia of Music, vydaná v Londýně v roce 1959. V internetové Wikipedii čteme, že tango „pochází z konce 19. století...“. Malá encyklopedie hudby Jaroslava Smolky (1983) uvádí na s. 650, že tango „... v Evropě se ujalo 1910“. I Encyklopedický atlas hudby Ulricha Michelse (Praha 2000) zařazuje na s. 155 tango zcela jednoznačně do 20. století. Leč – ruku na srdce – důležitější než přesné vročení vzniku tanga je určitě zjištění, že tango, které se podle argentinského spisovatele Louise Borgese „zrodilo v bordelu“ a podle Astora Piazzolli je „... spíš pro uši než pro nohy...“ je podle charakteristiky Petra Dorůžky „... stejným stylovým křížencem, jako jazz či ragtime – a podobně jako černošské blues má své kořeny v subkulturně nejnižších společenských vrstvách...“, a podle Kloubové je pro své vyznačce „... životní styl, filosofie, stav myslí...“.

Tak zřejmě chápou tango jako prostředek umělecké výpovědi i interpreti tohoto CD. Pět muzikantů na něm prokazuje, že jejich pojetí skladby Astora Piazzolli, Juliana Plazy, Horatia Cuccary a Pedra Laurenze je na hony vzdáleno někdejší drsné verzi tanga z hospod a nočních podniků v Buenos Aires a že mírou stylizace nejen v kompoziční technice, ale také v interpretaci překračuje někdejší konvenci. Předpokladem takového pojetí a jeho účinné realizace je ovšem dokonalá nástrojová technika, cit pro přesný rytmus, pochopení pro barevnou specifičnost instrumentace a smysl pro zvláštní stavbu formy, jež se vesměs liší od schématu běžné po-

pulární hudby. Připočteme k tomu, že všech pět hráčů podává výkon virtuózní ne tolik ve smyslu zvládnutí brilantních technických pasáží, jako daleko spíše ve smyslu velmi kultivovaného tónového projevu a zároveň ušlechtilého výrazu. Houslista **Jakub Janský**, který je rovněž autorem zdařilých úprav, skvěle balancuje na samém pomezí citového projevu a nevěrohodného sentimentu, akordeonista **Ladislav Horák** podává své party s málokdy slychanou jemností, ale ani ostatní tři instrumentalisté (kytarista **Jaroslav Novák**, flétnista **Petr Grau** a kontrabasista **Petr Dvorský**) nezůstávají svým partům a celkovému výrazu nic dlužní. Pro leckterého posluchače je možná překvapivé, kolik pestrých, navzájem odlišných a kontrastních nálad se vejde do jedné miniaturní (v tom ohledu je zejména *Piazzolova* pětidílná (*Escualo, Introducción al Ángel, Muerte del Ángel, Milonga del Ángel* a *Resurrección*)) suita v úvodu dokladem kompozičního mistrovství autorova, když např. jeho zpracování závěrečného dílu se zcela obejde bez patetických jubilačních a kreslí povznesenou náladu vzkříšení andělova s obdivuhodnou prostotou výrazových prostředků. Máme před sebou padesát minut hudby, která obsahuje spoustu líbezných lyriky, dramatického vzrušení a napětí i pestré barvitých nálad. Netřeba jistě zdůrazňovat, že za to vdčíme jak autorům, kteří pozvedli původní formu z pozlátka přídušené záře barvových světél ke stylizovaným vrcholům, tak interpretům, kteří přistoupili ke svému úkolu s takovou mírou vkusu a hráčské suverenity.

STYLON
Renata Bialasová, Milan Bialas
piano duo
Franz Schubert: Overtura F dur, op. 34, L. van Beethoven: Osm variací na téma hraběte Valdštejna, Vítězslav Novák: Tři české tance, Claude Debussy: Malá suita, Igor Stravinskij: Petruška, Theodor Haseke: Toccata
Celkový čas 56:24

✎ Věra Lepková

Vážený příteli komorní hudby, skladby. Ať se chystáte poslouchat jako náhled v roce 2008, v roce kdy nové klavírní duo dovršilo 20 let své koncertní činnosti. Toto CD jsem připravil jako dárek pro vás – naše posluchače – právě v před-

stosti tohoto výročí. Vybíral jsem pro něj pesnický program od skladatelů klavírního duo, který často hrávají na koncertech a v němž posluchač může najít svůj oblíbený hudební styl. Víme, že hlavní poslání při provozování a vnímání komorní hudby je rozvíjet a prohlubovat radost, a doufáme, že to podělí i u našeho nového CD. To je úvod z bookletu nového CD klavírního duo **Renaty a Milana Bialasových**. Klavírní duo bývali různá: často manželé, občas přátelé a také generaci – obvykle otec a potomek, ale ta jsou spíše příležitostná, jako Stravinský se synem, nebo ne psal své Concerto per due pianoforti soli, nebo Sostakovič s synem, či Giesels s dcerou, by však takovému generaci duo neželám znovu koncertovat 20 let. Je to velmi těžké pokračovat, to už je hodně zanedbané. Mimořádně úspěšné se to daří klavírnímu duo Renaty a Milana Bialasových díky dvěma otcům, kteří se takto provozovali v minulosti, ale i na svých časných zahraničních turné, což ve Švédsku, Francii, Belgii, Itálii, Rakousku, Německu, Švýcarsku, Lucembursku, Holandsku a USA. Je to repertoár jak pro dva klavíry tak pro klavír čtyřruční je velmi obšírný a zahrnuje stáří od pro tento rok přibližně padesát let po současné tvorbě, například Sviťoslavův CD věnovaný výhradně tvorbě současných ruských skladatelů – tak ze své osobní přehlednosti: Milan Bialas je předvedou Klavírního moravských skladatelů v Dně, Renata pak Denku KMS a organizátorkou pro pořádky Duo mladých interpretů, tentokrát tedy – zatím – ke svému výročí – volá zaměřením pestrých repertoárů. I když ani zde nevynecháme současnou tvorbu, jak dokazuje význačná Toccata rakouského skladatele Theodora Haseke, věnovaná přímo klavírnímu duo Bialasových. Rakouským skladatelem CD končí a rakouským také začíná: s rozšířením čtyřručního díla klasika tohoto oboru, Franze Schuberta uvádí Bialasovi Overturu F dur, op. 34, kterou přes poměrně vysoké opusové číslo psal Schubert ve svých 15 letech (zpomínám si na Mendelssohnův koncert pro dva klavíry a orchestr psaný v jeho 16 letech, tak zřejmě byl autoři dříve buď geniálnější, nebo pracovitější). I další skladba, Osm variací na téma hraběte Valdštejna od Ludwiga van Beethovena byla psána v autorových 20 letech – ale vlastně on musel psát brzy, neboť tehdy chvilu umíral. Francouzskou hudbu představuje známá Malá suita Claude Debussyho, líbivá skladba a mezi pianisty velmi oblíbená; ruskou pak výběr z proslulého baletu I. Stravinského Petruška, což autor zpracoval pro různé obsazení – tentokrát tedy pro duo pro klavír čtyřruční. Česká tvorba je na CD Bialasových zastupována Vítězslavem Novákem, a to jeho Tři českými tanci pro klavír čtyřruční, dílem, které v premiéře zaznělo v pozoruhodném obsazení na soukromém

STUDIO MATOUŠ MK 9005 – 2331

Bona Fide Tango – Misterio del Ángel

Astor Piazzolla: Escualo – Introducción al Ángel – Muerte del Ángel – Resurrección del Ángel,